

Полудень

Антін Павлюк

І стигне, не тече, вже гасне голубінь,
і полудня важке, текуче золото
понад могили в тонке павутиння —
у спеку лле думок лінивих солод.

Не ворухне, не диха в плесо... ось, —
Як зачарований, відбивсь, не одірветься
блакитноокий вітер... ні, не він, а хтось,
хтось ясний, молодий, що днем чи щастям зветься...

Там порохом пухким, пахучим у полях
згубивсь десь шлях... Простір, широка воля!
Часом, - розбудить лози сонний птах
Чи риба знехотя з дна пустить бігти кола.

Бездонний день в жита, в овси, в гречки,
у конюшину, в луки соковиті
лле солод і спокій... Та в сурми гомінні
вже чути, грає, палить серце вітер!